

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT . . . 10 »

La Assamblea Regional del Partit Federal

La constitució

Diumenge passat se celebrà la anunciada Assamblea Regional del Partit Republicà Federalista de Catalunya.

La Comissió reorganitzadora del Partit Federal saludà als assistents i resignà els seus poders a la Assamblea, procedint-se seguidament a la taula d'edat. Aquesta estava formada pel senyor Ramón Lostau, com a president, i com a secretaris en Joan Puig, de Sabadell, i Josep Cortada, de Girona.

Després se passà a la revisió d'actes, quedant seguidament constituïda la Assamblea, la qual designà per a que la presidís la mateixa taula d'edat.

Assistiren 36 representants de divuit entitats de les quatre províncies de la regió catalana. Entre els assambleïstes hi figurava l'ex-diputat en Juli Marial. De Sabadell com diguerem hi assistiren els representants designats pel Comitè del Partit Federal, Joventut Federalista, SABADELL FEDERAL el diputat provincial en Joan Sala Busquets i el regidor federal en Pere Peig.

Adhesions

Se llegiren adhesions de l'ex-diputat per Girona, senyor Fernández del Pozo; del diputat provincial don Isidre Rius; del concejal de Molins de Rei, senyor Pont Ribas; de don Joan Deu, de Olot, i altres.

Además del telegrama del senyor Pozo, se'n llegiren altres tres, també molt expressius i afectuosos de la Assamblea Municipal Federalista de Madrid, Comitè del districte del Centre i Círcol Federal de la mateixa capital. En ells se saludava efusivament a la Assamblea i se feien vots per la prosperitat del partit i la difusió dels seus ideals.

La lectura de dits telegrams signé acollida amb grans aplaudiments.

Els acords

Els acords presos en aquesta Assamblea, o siguin l'aprobació de les seves bases constitutives que són:

Primer. Al reconstituir-se el Partit Republicà Federal de Catalunya, fa seu el programa del Partit de 22 de Juny de 1894, promulgat per nostre mestre immortal Pi i Margall, procurant en primer terme la federalització de l'esperit català.

Segón. Proseguint la conducta que és norma del federalisme democràtic, afirma la personalitat del partit, que no admet confusions, ni coalicions permanents amb altres, siguin nacionals, regionals o municipals. Admet sí, coalicions transitòries per a fins determinats, democràticament pactades. Aspira a viure en fraternals relacions amb els demés partits republicans, no plegant mai sa bandera ni limitant el contingent de ses idees propies.

Organització

Als efectes de la organització de la democràcia federal catalana, la Assamblea regional declara:

Primer. La conveniència de que en tots els pobles on existeixin correligionaris se constitueixin comitès locals.

Segón. Els comitès podran agrupar-se en col·lectivitats que formin comarques o districtes electorals.

Tercer. Per als efectes de la estadística, es prega que's posin en relació amb el Consell Regional que elegeixi la Assamblea.

Quart. Al constituir-se o renovar-se els comitès, s'elegiran dos individus que representin a la localitat en aquesta Assamblea.

Quint. Aquesta Assamblea regional tindrà de duració el període de dos anys, que acabaran el 14 de Juliol de 1918.

Sisé. La Assamblea celebrarà sessions semestralment en funció ordinària, i extraordinàriament quan per objecte determinat la convoqui el Comitè Regional o la sollicitin la tercera part dels representants. Les sessions se procurarà verificar-les en diverses poblacions de Catalunya. La convocarà el Consell amb quinze dies d'anticipació.

Seté. La Assamblea delega ses funcions permanents, quan no està reunida, en un Consell regional compost de set individus de la mateixa, seguint el seu període representatiu per bienis. En Assamblees ordinàries se cubrirán les vacants que's produeixin. Aquests set individus designaran entre ells el president, vice-president, tresorer-comptador i secretari, seguint els altres tres, tres individus vocals del mateix. Se reuniran quan ho creguin necessari, admetent la expressió de opinions per cartes quan no sigui possible reunir-se personalment. Està facultat el Consell per a organitzar comissions de propaganda i altres que ajudin a la seva tasca.

ADICIONAL. Siguent la present Assamblea constituïent, la nova que's convoqui en 1918 tindrà com a base del censo i dels càrrecs, els actuals districtes electorals, de diputats a Corts, elegint-se tants representants com la vigent llei electoral fixa per a diputats.

Relacions

En el bon desig de que la confraternitat regnés entre els correligionaris, l'Assamblea acordà:

Primer. Enviar un salut al president del Consell Federal saludant en ell a tots els correligionaris de fora de Catalunya i manifestant-li la organització federalista de la regió catalana.

Segón. Dirigir-se als ciutadans en Marián Algora, de Pedrola (Saragoça), ex-president del Consell regional d'Aragó, i a n'en Bartomeu Montanyés, president del Comitè Federal de Valencia, dient-los-hi que'ls republicans federals de Catalunya veurien amb gust la constitució de organismes regionals a Aragó i Valencia.

Tercer. Haver vist amb gust la defensa que de nostres idees ha fet al Parlament de l'Estat espanyol, el diputat per Valencia, Anicet Llorente.

Quart. L'Assamblea veuria també amb gust que, reorganitzant en totes les regions, o en son defecte en totes les províncies d'Espanya, el Partit Federal, se celebrés una democràtica Assamblea nacional de tots els federalistes, en la que Catalunya s'incorporés a la acció total, secundant així les iniciatives de que are dona mos-

tres. Quan aquest cas arriui, el Consell regional ho comunicarà a l'Assamblea per a que aquesta resolgui.

Conducta

L'Assamblea acorda:

Primer. Manifestar les seves simpaties a la causa dels aliats com a defensors del dret, la llibertat i la justícia contra l'imperialisme militarista que atenta als principis democràtics i a les llibertats dels pobles.

Segón. Execrar la guerra del Rif, que tanta sang i capital costa a Espanya.

Tercer. Protestar de les arbitrarietats que amb motiu de les vagues de treballadors es cometen per les autoritats gubernatives.

Quart. Afirmar la condenació a la llei de jurisdiccions i les que l'imitin, que sols transformin el seu esperit, posant-lo en altres prescripcions legislatives.

El Consell regional

Per a formar part del Consell regional del partit s'elegiren als senyors: Jaume Brossa, Juli Marial, Joan Sala Busquets, Jaume Nonell, Carles Costas, Laureà Barnés i Joan Torrent, quedant aixís constituït.

El cas de Sabadell

Acabada per la Assamblea la seva principal tasca, s'entrà en les disposicions generals.

En Mallafré i Tort preguntà als representants dels federals sabadellencs, que era lo que havia succeït entre nosaltres amb motiu del discurs pronunciat per en Salas Antón en el Congrés, demanant una explicació.

Li contesta el president del Comitè senyor Aligué, qui en breus paraules posà de manifest que els federals del districte de Sabadell havien adoptat la actitud que els corresponia en el cas de dignitat que representava l'envió de tants telegrams asquerosos. (El senyor Puig Cassanyas demana la paraula.) Posà de manifest les circumstàncies que obliguen al Partit a elegir un home que no professa ideals federals, i acabà enaltint la sinceritat dels radicals del districte de Sabadell, quina coalició seria dolorós trencar.

El president va cedir la paraula a nostre company senyor Puig Cassanyas, qui va dir que després de sotscriure lo que ha dit el senyor Aligué, president del Comitè Federal de Sabadell, venia ell a fer historia del Partit Federal de nostre districte, per a justificar la actitud d'aquest Partit enfront del discurs del senyor Salas Antón en el missatge de la corona.

El partit Federal de Sabadell—continua el senyor Puig—era un partit nombrós que gosava de tota la influencia en el Districte. Tenia sempre majoria en el Municipi i tenia seu el Diputat a Corts; i alhora que havia sanejat la Hisenda Municipal de totes les rémores que hi havien deixat les dretes en el seu pas per l'Ajuntament, havia sapigut vetllar tant per la puresa del sufragi que per una cosa i altra tothom aplaudia la nostra actuació benfactora en la política ciutadana. Però vingué la Solidaritat, aquest gest homàtic de Catalunya, i els federals quedaren dividits en *tirios y troyanos*, en solidaris i anti-solidaris. La divisió creà odís i els odís feren la divisió tan fonda, que mentres els anti-solidaris es creien amos del nostre Casal i anaven formant el Partit Radical, els solidaris fugien de tota confraternitat amb els quins no pensaren políticament com ells. La divi-

sió dels republicans de Sabadell quedava feta. En això vingué el fracàs de la Solidaritat i els solidaris, cantant el *mea culpa*, tornaren a fer vida activa al Círcol quin va reaccionar tan pregonament, que els radicals, que's creien ésser els únics que formaven el Partit Federal, tingueren d'abandonar-lo, formant un Casal apart.

Tenim ja els republicans de Sabadell ben dividits, formant dos partits antagònics, separats per odís i rencunies i deslligats, per lo tant, de tota mena de compromís. Les primeres eleccions que vingueren, després de la nostra divisió, la Lliga Regionalista, que no coneix la decència política, va fer una conxorxa immoral amb les dretes. Ella, que era formada per a treballar per a la autonomia de Catalunya, s'unia amb tots els unitaris monàrquics i amb els reaccionaris més recalci-trants, per apoderar-se del govern de la ciutat. Naturalment, les dretes unides i els republicans dividits el resultat era de preveure: va triomfar sorollosament la Lliga. I així de triomf en triomf ha anat guanyant el Diputat a Corts i ha anat obtenint majoria al Municipi, desfent alhora tota la obra sana feta per nosaltres. Ha substituït el sufragi i ha compromés la Hisenda Municipal.

Comprentent els partits republicans de Sabadell allà on aniríem a parar amb la nostra divisió sistemàtica, varem determinar esborrar tots els odís i rencunies i ens varem unir circumstancialment. Varem buscar un candidat que fos el nexa de la nostra unió i aquest varem trovar-lo en la persona del senyor Salas Antón, que no era ni federal ni radical. Tenia tendències obreristes i això ens anava molt bé en el nostre districte purament fabril. Ens llençarem a la lluita i sigui per la poca cohesió que hi havia encara en les forces republicanes, sigui per la manca de confiança que tenia amb els republicans el cos electoral des de la nostra divisió, sigui pel diner que va llençar el nostre contrincant senyor Turull, lo cert és que varem perdre. Es dir, varem perdre... En la capital del Districte varem tenir una majoria encisadora, però en els pobles rurals, enlluernats pel diner que repartien els agents del senyor Turull, varen derrotar-nos. Ja hi dit que la Lliga havia substituït el cos electoral, empró el senyor Turull i hi va llençar l'estigma més vergonyosa. En aquestes eleccions la Lliga va lluitar sola i va fer un paper ridícol. El poble no està per la Lliga, malgrat digui que porta la representació de tot Catalunya.

La primera derrota soferta per la coalició republicana va al·lisonar-nos. Varem continuar la coalició i varem empendrer la tasca de reconstituir les nostres forces. Ja en les últimes eleccions municipals varem recullir els fruits de la nostra tasca, obtenint, en contra de la Lliga coalicionada immoralment amb totes les dretes, majoria en molts districtes. Anavem recobrant totes les forces perdudes. Anavem en camí d'obtenir novament el govern de la ciutat.

I vingueren les últimes eleccions legislatives. La coalició republicana tornava a presentar per a candidat an en Salas Antón per les raons que ens induïren a presentar-lo la primera vegada i alhora per dignitat. Enfront nostre es presentava el candidat encasillat pel Govern den Romanones, en Silvestre Romeu, que malgrat i ésser compatriota nostre i fabricant de relativa importància, tenia poca influència en el districte. La lluita, doncs, es presentava clara, diàfana i tenia tots els aspectes a nostre favor. An en Silvestre Romeu li mancava l'apoiament de tots els partits polítics contraris a la política den Romanones i ádhuc la Lliga no podia apoiar-lo complint l'acord de la Lliga Regionalista de Catalunya que havia acordat que en els districtes a on no podia presentar candidat propi es negués l'apoiament en el candidat del Govern. Empró la Lliga de nostra ciutat, veient-se impotent per a presentar candidat propi i per altra banda comprement que la situació política afavoria a la nostra candidatura i que el triomf de la coalició republicana anulava per complert la seva actuació, va posar-se a treballar solapadament primer, i descaradament després, la candidatura den Silvestre Romeu, que representava la política den Romanones tant contrària a les aspiracions de la Lliga. Aquesta indecència política de la Lliga va fer reaccionar de tal manera a les dretes de nostra ciutat que tot

lo que per la nostra candidatura eren facilitats en un principi, varen ésser escabrositats després, esdevenint, en contra lo que s'esperava, una lluita de classes en lloc d'una lluita d'ideals. Aquella elecció, gracies a la intervenció de la Lliga, no va ésser d'esquerres i dretes, va ésser una lluita de pobres i rics. D'amo i treballador. De senyor i esclau. Empró malgrat i que la Lliga va oposar en contra nostre totes les seves males arts per a arrollar-nos, malgrat i que en Silvestre Romeu va obtenir més vots dels que ell realment esperava, la coalició republicana va sortir triomfant. Aquell triomf de les esquerres va desconcertar a la Lliga, que de moment, no sabent a quin mar navegava es proposava a falsificar l'acta de un poble del districte, i no ho va portar a terme gracies a la nostra energia i la enteresa del poble, però va portar el seu verí fins al Tribunal Suprem, a on el bon sentit dels senyors Magistrats va imposar-se i les falsetats de la Lliga no varen passar endavant.

Peró veus aquí que quan la Lliga tenia encara la llaga oberta i els silvestristes encare no s'havien refet de la derrota, el senyor Salas Antón va pronunciar en el Congrés el seu discurs tan combatut i discutit i que tantes protestes ha fet neixer. Podíem nosaltres, federals de tota la vida, mostrar la desconformitat en aquell discurs? Podíem nosaltres, homes de llibertat, demanar l'acta an en Salas Antón per no haver-se amparat en el programa del Mestre? No. Primerament perque en Salas Antón no era pas el diputat del Partit Federal exclusivament, sino que era el diputat de la coalició i no podíem exigir-li que defensés uns ideals que no varem preguntar-li si sentia quan el varem nomenar candidat de la coalició i segonament, perque al demanar-li l'acta, hauríem seguit les aspiracions de la Lliga, la nostra eterna enemiga, doncs ella, amparant-se amb el sentimentalisme català, va promoure tot aquell aldarull de protestes, repugnants algunes d'elles, per veure si feia extremir el nostre sentimentalisme patriòtic i exigíem la dimissió an en Salas Antón i ens anulavem políticament i desfeiem la coalició per a quedar ella mestressa de la situació política del Districte.

Aixó no vol pas dir que nosaltres haguem deixat d'ésser federals. Federals varem neixer, federals serem tota la vida i federals hem de morir. Som enemics de les claudicacions. I perque ho som, propagarem ara, com hem propagat sempre, les doctrines federals i procurarem extèndrer-les per creure fermament que son les úniques que han de salvar a Espanya de la ruïna en que l'ha sotmesa el règim vigent.

Ara els senyors assembleistes ens dirán si hem obrat bé o malament. Esperém tranquils el seu fallo.

Una salva d'aplaudiments va coronar el discurs del nostre amic senyor Puig Cassanyas.

Després també donaren explicacions dels seus respectius districtes els representants de Figueres i Girona, acabant aquí les seves tasques la Assembla Regional del Partit Federal.

IDEOLOGIES

FÉ EN LA EVOLUCIÓ HUMANA

Es clar que si actualment es dona a les comunitats religioses la llibertat d'ensenyar amb els capitals de que disposen, construirán edificis models amb bon material d'ensenyances, i es clar també, que la burgesia, i ádhuc la burgesia lliberal, enviará llurs fills als col·legis regentats per religiosos. Però aixó no és raó per a que nosaltres ens oposém a l'exercici de la llibertat. La riquesa mai ha sigut element de triomf; no ha sigut més que element de tirania. Més pobres que nosaltres eren els primers cristians, i el cristianisme va triomfar malgrat la pobresa llur. Més rics que les comunitats religioses eren els senyors de les antigues Grecia i Roma, amos de milions de esclaus i de quasi tot el món civilitzat, i amb tot, foren vençuts. Perqué? Perque més que la riquesa i més que l'ensenyança religiosa pot la evolució humana, la justícia de l'ideal, la acció de la societat.

Ho hem vist sempre. Molts dels quins han combatut l'ensenyança religiosa foren educats per religiosos. ¿Que pot, doncs, la esclavitud mental que les congregacions religioses exerceixen amb llur ensenyança contra la corrent anti-religiosa, no anticlerical, anti-religiosa dels esperits moderns?

Res. Doncs no taquéem la llibertat amb un oportunisme que més demostra cobardia que esperit de justícia. Si la raó és de nostra banda, vencerem malgrat tot; si no ho és, no triomfarem per molta que sigui la nostra força i la nostra fortuna.

Que cada hu tingui confiança en ell mateix, en llur cervell, en llur ideal, en llur braç i a lluitar cara a cara i amb fets, no amb paraules, contra l'enemic.

Mentres demanem el Paradís a l'Església i el benestar a l'Estat, els quins monopolitzen i representen l'Església i l'Estat, establiran per ells, solament per ells aquí en la terra, el Paradís i el benestar a costa nostre.

Es precis, doncs, encarrilar l'ensenyança de fer homes lliures, homes vitals, ferament independents i superiorment bons, i com que una ensenyança de tal naturalesa és la negació de l'Estat i de l'Església, és clar que no hem de demanar-la als polítics ni als clergues, sinó a l'acció individual de les mentalitats revolucionaries, a l'acció social de les col·lectivitats veritablement progressives i a nostre propi esforç, educant-nos i educant en el carrer, en el camp, en els Museus, a tot arreu amb nostre vida, és dir, vivint, empró vivint vida superior i fent participar de nostra vida superior a tots quants ens rodejin.

LUDOVIC PETRUS.

Jaime Cabané Más

¡Otro entre los buenos que se nos va!
Y esta vez la implacable Parca ha hecho presa en una existencia vigorosa, atajándola en la mitad de su camino.

Jaime Cabané, (podría resumirse en pocas palabras su biografía) fué por su hombría de bien, por su modestia, por su probidad, querido entre amigos y correligionarios. Para sus íntimos, para los que con él compartimos el calvario del magisterio en días difíciles, Cabané era algo más, era el estoicismo griego y la resignación fundidos en un corazón grande y generoso.

Modesto, muy modesto, ha muerto consagrandolo al magisterio laico, al que dedicó todos los afanes y desvelos de su juventud, y ha muerto en esos afanes, sin haber entrado en la edad madura, casi sin gozar de la vida, a los treinta y nueve años...

El malogrado amigo fué de los predestinados al sacrificio del profesorado; si algún día se escribe este martirologio local, no dejará de figurar su nombre entre los más abnegados.

Su abnegación fué en todo tiempo incondicional. Digno compañero de aquel otro espíritu probo que se llamó Domingo Durán, con él y los comprofesores Palasí y Saldoni compartió la tan ruda como magna labor laicista durante muchos años en la, por desgracia, desaparecida Institución Libre de Enseñanza. Clausurado este establecimiento por el despotismo ordenancista y ultramontano que se desencadenó terminada la tragedia de 1909, y disperso el profesorado por virtud de aquella inícuca medida, una vez conseguida la reapertura, asumió solo Cabané la tarea de reorganizar las Escuelas de la Institución, tarea que logró a maravilla tras incesantes esfuerzos hasta conseguir que la escuela laica modelo de Sabadell, adquiriese la preponderancia deseada en el ambiente liberal de nuestra ciudad. Otros acontecimientos, de orden puramente interior, hicieron prescindir al querido amigo de la tutela de sociedades protectoras y fundar

la Escuela Popular que ha dirigido personalmente hasta el último día.

Poco amigo de populacheras, fué un soldado disciplinado del partido radical sin ambiciones en política. Contra su voluntad y venciendo su modestia, fué llevado al Municipio en las elecciones de 1909, consagrando en los cuatro años de su cargo preferente atención a los asuntos de cultura y enseñanza, cñiendo su actuación a lo que fué norma de su vida, siendo un espíritu libre y exento de prejuicios, la defensa de lo estrictamente justo.

Poseedor de un alto sentido moral, agradable su trato al amigo y al adversario por su sencilla franqueza, bondadoso y noble como el que más, perdemos en Cabané un ejemplo de virtudes como ciudadano, un modelo de inflexibilidad como político y un talento libérrimo como pedagogo.

Y lo sensible es que hombres de su temple quedan muy pocos en el actual ambiente de claudicaciones...

Dediquemos a su recuerdo un pensamiento benévolo.

El amigo Jaime Cabané Más, falleció en la madrugada del 1.º actual, sucumbiendo a estragadora dolencia que contrajo apenas hará medio año.

La conducción del cadáver en el largo trayecto desde la casa mortuoria, San Fernando 75, fué sin eufemismos una manifestación de duelo. Figuraban en la misma nutridas representaciones de los partidos Federal y Radical, La Emancipación y Centro de Estudios Psicológicos, y todos los alumnos de su escuela. El féretro lo cubrían dos hermosas coronas, una de flores naturales del partido Radical y otra de La Emancipación, llevando las cintas amigos de aquellas entidades y alumnos del finado. El total

de acompañantes ascendería a unos doscientos.

Al final de la calle de la Salud despidió el duelo en nombre de la familia, don Luís Altimira, tío del finado, quien en sentidas frases agradeció la presencia de tantos amigos al fúnebre acto, exhortando a todos a

perseverar en las cualidades de libre conciencia, sano juicio y rectitud moral que adornaron al difunto, y a saber vivir prescindiendo de los obstáculos que a los libre-pensadores opone la Iglesia Católica Apostólica Romana.

V. H. P.

Companyia Comercial Alcoholar, S. A.

ANÍS ARLEQUIN 'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells

i Licors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó** (a) **Mistos**

Sant Pere, 31 • Teléfon 660 • Sabadell

GORKIANO

para su patria que le ha condecorado con la cruz de San Jorge.

Este soldado ruso tiene un vago concepto de la vida. O no tiene ninguno. Han sonado clarines de exterminio y ha visto relucir muchas espadas. Ha escuchado alocuciones clamorosas de unos hombres que odian a otros hombres. Y ha tornado asesina su alma, que fué un día sencilla y bondadosa. Este soldado ruso, quizá que del orgullo de ser inferior a los hombres salvajes se eleve a general por sus hazañas.

Mientras, allá en Germania, unas madres y hermanas, también unas esposas y unos hijos, gimen bajo el temor de una esperanza inútil.

Y el mundo está a merced de unos cuantos imbéciles que pueden llegar a héroes, aunque no lleven cruces en el pecho...

Esta armada patrulla de soldados germanos ha cometido un crimen. De esa armada patrulla, los soldados germanos cuanto más se alejaban de su patria creían ser heraldos de su grande cultura. Pero un médico belga curaba los heridos tras del primer asedio habido en Lieja, y una acción de traidores cortóle con la vida su misión salvadora.

Esta armada patrulla de soldados germanos, sostuvo, acaso un día, allá en los Institutos de la Alemania culta, una elevada tesis del amor a los hombres. Pero un concepto estúpido de la idea de patria ha trocado nobleza por la perversidad de instintos.

Y ven un enemigo en cada ser que mora allende sus fronteras.

La guerra... la más canalla gesta fratricida. Pero matar un hombre que cura a otro que sufre, porque éste no es paisano, es mucho más terrible.

GLOSAS DE UN SOCIALISTA

Y el mundo está a merced de los que, fetichistas al nombre del lugar en que nacieron, imaginan exótico y bastardo todo cuanto es humano, si no linda con ellos, aun con nacer hermanos los hombres en la tierra...

Este Estado Mayor del ejército franco ya no tiene derecho a hablar de humanidad y de justicia. Este Estado Mayor del ejército franco, prometió grande honor al soldado que en el fragor horrible de encarnizada lucha, tomase una bandera de Alemania. Y de los batallones, en loco desvario, ha salido un ilota con ansia de ser paria.

Este Estado Mayor del ejército franco ha cumplido su oferta; y ha hecho llevar en triunfo al fanático galo.

Ya no son invasores los germanos: Todos somos iguales en calidad de cafres. Porque de un trapo en sangre estropeado, se pretende un altar para no ser cargado de cadenas.

En tanto, de la Francia que invocamos por madre de espíritus conscientes, nos llega hoy un ejemplo de la más acentuada anquilosis mental.

Y el mundo está a merced de los que de un trofeo conquistado muriendo inutilmente, aspiran ser la cumbre, de una gloria en guapeza...

El mundo entero sangra eternamente. Es un cuartel inmenso, un lupunar, una casa de necios o dementes. Solo Voltaire lo explica ciertamente en esta forma: "El mundo es un montón de barro informe lleno de insectos viles que en lucha se devoran mutuamente".

Todo en el mundo sangra eternamente. Y estas gotas de sangre, hacen de Humanidad una cosa podrida.

Notes i Comentaris

Una "becerrada"?

Es diu que una empresa particular es proposa celebrar una *novillada* per a la pròxima festa major.

Segons referències actuarà de Joselito l'electricista Gumbert i de primer espasa el gran Germà.

Sembla que'l lloc preferit pel mentat acte serà el camp de l'Atlètic.

Quina llàstima que el camp nou no sigui cercat amb fustes, per a desinfectar-lo amb petroli.

Sessió de l'Ajuntament

Dijous passat a la nit tingué lloc la sessió ordinària de segona convocatòria.

En l'ordre del dia hi figurava un dictamen de la Comissió de Governació proposant encastar una pedra en el saló de sessions amb el nom del doctor Sardà. D'aquesta manera la majoria de l'Ajuntament ha completat la seva obra, fent del saló de sessions la galeria dels capellans sabadellencs.

Els regidors republicans no hi feren cap mena d'oposició.

La Comissió d'Hisenda presentà altre dictamen nomenant un Agent executiu per a que procedeixi per la via d'apremi contra els morosos en el pago de l'arbitri de inquilinat.

No obstant i lo vergonyós del dictamen i amb tot i constituir un atropell contra el poble de Sabadell, cap regidor republicà no va fer-hi la més petita oposició.

Ho censurem enèrgicament.

Impremta Sallent. — Sant Quirce, 32. — Telèfon 520

Es ven, per retirar-se del negoci, un establiment de Sabateria situat en un punt dels més cèntrics de la ciutat

Per a informes en aquesta Administració.

Kiosc de Canaletes

Cervesa E. Petry,

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

GORKIANO

BELLA MAÑANA DE MAYO.— Las cinco y media son y he de vestirme a prisa aunque no quiera, para buscar trabajo. Hoy parece que el sol ha salido sonriente, y yo siento en mi cuello y en mi cara que el agua que me lava está también alegre en su frescor. Y cae pecho abajo, espalda abajo. Cuando salgo a la calle, aun en mi miseria material creo hallarme dichoso; por mi pobre buhardilla toda blanca, por mis escasos libros, que tendré que vender por toda esta miseria.

El trabajo va mal. Anuncia un herborista en el diario que está necesitado de un joven corredor para su artículo. Cerca de la montaña tiene el comercio suyo, y allá voy. Pero no hacemos trato con ese viejo gordo y con cara de estúpido burgués; me ofrece comisión tan despreciable que, para ganar algo precisa trabajar desesperadamente. Cae mi maldición sobre su afeitada y asquerosa cabeza; hasta sobre sus hierbas cae mi maldición. Me repugna esta vida en que unos hombres con tanta impunidad y mayor crueldad explotan a otros hombres. Y a veces me parecen de inmensa palidez todas mis concepciones socialistas. Debiera condenarse a todos los burgueses que en la seguridad de hallar un desdichado a cada paso, olvidan el sentido de humana dignidad. Pero nuestros Estados no son nada capaces de hacer bien semejante, pues deben su existencia a estos burgueses. Veo que el Socialismo, para ser realidad, tendrá que asesinar antes muchos imbéciles, y esto es muy doloroso.

Subo hacia la montaña. Las siete y media han dado. Temprano se levantan estos adoradores del metal, pero son odiosos igual que por la noche, cuando habla su Mayor y cuentan lo

GLOSAS DE UN SOCIALISTA

El obrero, en la fábrica, no guarda ni recato para la que más tarde tiene que ser su esposa, la madre de sus hijos, o es su hermana, o es su amiga.

Y la prostitución aumenta gracias a eso; el burgués asegura su dominio sobre sus explotados. Riese, en sus adentros, de la degradación que nos caracteriza por el hablar grosero.

RAZAS.— Yo comparo a las razas por igual. Para mí es gran error insistir en que de hecho hay razas superiores. Todo esto son títulos que los hombres se erogan cada uno por su cuenta. Si el mundo se divide en cinco partes se debe dividir en cinco razas, y aún esto es un absurdo, porque no es el color lo que hace incompatibles unos pueblos con otros. Pero, ¿cómo entender que el interés de un pueblo es contrario al de otros, si a todos les sujeta un mismo vasallaje y una misma injusticia?

Aún en el supuesto de aceptar en principio lo que Gobineau llama una *raza elegida*, ¿el pueblo de Israel no ha dado más ejemplo de heroísmo y constancia que ese otro germano que él prefiere? Si un pueblo al que se quiere asesinar y es siempre perseguido es espejo de pueblos, y se le ultraja siempre de castrado, ¿dónde existe esta raza superior u elegida? Nunca se ha producido ni se producirá. Lo que se ha producido son pueblos que, al sufrir, han sabido fingir sus sufrimientos.

GOTAS DE SANGRE...— Este soldado ruso ha sido un héroe: Mató en rudo combate diez hombres alemanes. Y recibió once heridas. Este soldado ruso ya tiene un galardón